

Sygn. akt I DIO 8/21

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Duś

Protokolant starszy sekretarz sądowy Renata Szczegot

w sprawie zażalenia wnioskodawcy G. F. z dnia 20 października 2021 r. na zarządzenie Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej dnia z 30 września 2021 r., sygn. akt DPI 44/21 w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziów Sądu Okręgowego w K. – M. Ś. i M. K. Z.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 20 stycznia 2022 r.

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. art. 128 i art. 80 § 2b ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2020 r. poz. 2072, dalej: p.u.s.p.)

postanowił

- I. utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie;**
- II. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

W dniu 19 maja 2021 r. do Sądu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej wpłynął wniosek G. F. z dnia 12 maja 2021 r. w przedmiocie wyrażenia zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziów Sądu Okręgowego w K. - M. Ś. oraz K. M. Z. (k. 1 – 2).

Zarządzeniem z dnia 7 czerwca 2021 r. Prezes Sądu Najwyższego kierujący pracą Izby Dyscyplinarnej wezwał G. F. do „uzupełnienia braków formalnych

wniosku, poprzez sporządzenie i podpisanie wniosku przez adwokata bądź radcę prawnego, stosownie do art. 80 § 2a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych, który wskazuje, że wniosek o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej (uchylenie immunitetu) jeżeli nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata albo radcę prawnego” (k. 4), pouczając przy tym, iż wskazany brak formalny powinien być uzupełniony w terminie 7 dni od otrzymania wymienionego zarządzenia, pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku (k. 4).

W odpowiedzi na powyższe, wnioskodawca przesłał pismo datowane na dzień 13 września 2021 r. wraz z załącznikami (k. 8 - 33), w którym wskazał, że nie jest w stanie w terminie 7 dni uzupełnić ww. braków formalnych, ponieważ z powodu izolacji więziennej ma ograniczone możliwości dostępu do przepisów, jak również nie posiada środków finansowych na pełnomocnika z wyboru. Jak wynika z treści pisma wywiedzionego przez G. F., w konsekwencji złożonych przez wymienionego pisemnych zawiadomień oraz ustnych zeznań do postępowań prowadzonych przez jednostki organizacyjne prokuratury wydano „... dwukrotnie postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie sędzi (...) M. Ś.” (k. 8), tak samo rozstrzygnięto względem drugiego sędziego, gdyż wydano „... postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawach sędziego (...) M. K. Z.” (k. 9). Wnioskodawca zamiast uzupełnienia braków formalnych do których został wezwany, swoją uwagę skoncentrował na wywodzeniu treści, niepopartych przy tym żadnymi dowodami (k. 9).

Zważając na wyżej wskazane, Prezes Sądu Najwyższego kierujący pracą Izby Dyscyplinarnej, zarządzeniem z dnia 30 września 2021 r., sygn. akt DPI 44/21, na podstawie art. 80 § 2b p.u.s.p. odmówił przyjęcia wniosku G. F. z dnia 12 maja 2021 r. w przedmiocie pociągnięcia do odpowiedzialności karnej sędziów Sądu Okręgowego w K. - M. Ś. oraz M. K. Z. z uwagi na jego oczywistą bezzasadność. W uzasadnieniu ww. zarządzenia wskazano, że „Lektura pisma w żaden sposób nie wskazuje jakiego czynu karalnego dopuścić się mieli wskazani sędziowie. W istocie zatem nie można stwierdzić czy G. F. formalnie przysługuje status oskarżyciela, którego nabycie uprawnia dopiero do wystąpienia z wnioskiem o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej. Powyższą argumentację

wzmacnia fakt, że do wniosku nie dołączono żadnych dokumentów wskazujących na zaistnienie przestępstwa ani aktu oskarżenia” (k. 34).

Zgodnie z przysługującym wnioskodawcy uprawnieniem, powyższe zarządzenie Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej zostało zaskarżone zażaleniem datowanym na dzień 20 października 2021 r. (k. 37). G. F. w wywiedzionym zażaleniu nie podniósł ani jednego zarzutu odnoszącego się do rozstrzygnięcia zawartego w ww. zarządzeniu. Z treści rzeczzonego pisma procesowego wynika, że skarżący ponownie wnosi o „... uchylenie immunitetu ochronnego w celu wznowienia postępowań karnych wobec Sędziów Sądu Okręgowego w K. - w osobie (...) sędzi M. Ś. i (...) sędziego M. K. Z.” (k. 37), zarzucając między innymi sędziemu „...M. Ś. niedopełnienie obowiązków poprzez nieuwzględnienie podnoszonych przeze mnie i pełnomocnika argumentów w sprawie o sygnaturze akt (...) i wydanie decyzji procesowej zawierającej rozstrzygnięcie niezgodne z dowodami i z faktami w oparciu o poświadczenie nieprawdy przy pomówieniu mnie, zniesławieniu i fałszywym oskarżeniu o zniszczenie mienia rzekomo należącego do Zakładu Karnego...” (k. 37). Wraz z powyższym zażaleniem, skarżący złożył załączniki w postaci dokumentów, które w żaden sposób nie pozwalają stwierdzić zasadności skierowanego wniosku w przedmiocie wyrażenia zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziów Sądu Okręgowego w K.: M. Ś. oraz K. M. Z. (k. 38 – 54).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wywiedzione zażalenie jawi się jako bezzasadne w stopniu oczywistym i jako takie, nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności skonstatować należy, że wniosek o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziów nie spełnia podstawowych wymogów pisma procesowego. Nadto, nie został on sporządzony i podpisany przez uprawniony podmiot.

Sąd za w pełni uzasadnione uznał stanowisko Prezesa Sądu Najwyższego, który stwierdził, że wniosek o zezwolenie na pociągnięcie sędziów M. Ś. oraz M. K.

Z. do odpowiedzialności karnej nie wskazuje jakiego czynu karalnego mieli dopuścić się wymienieni sędziowie. Ponadto, do przedmiotowego wniosku nie dołączono żadnych dokumentów wskazujących na zaistnienie przestępstwa, jak również nie dołączono aktu oskarżenia (k. 34). Zgromadzony w sprawie materiał, pomimo jego uzupełnienia o dokumenty nadesłane przez skarżącego (k. 38 – 54), w dalszym ciągu nie pozwala na stwierdzenie czy G. F. formalnie przysługuje status oskarżyciela, tym samym niemożność stwierdzenia statusu oskarżyciela, którego nabycie dopiero uprawnia do wystąpienia z wnioskiem o zezwolenie na pociągnięcie sędziów do odpowiedzialności karnej, przesądza o jego bezzasadności (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2014 r., SNO 44/14, LEX nr 1598713, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2020 r., I DO 36/20, LEX nr 3148063).

Wskazany jest także zważyć, że wymieniony wniosek został dotknięty wadą w postaci braku jego sporządzenia i podpisania przez pełnomocnika będącego adwokatem albo radcą prawnym, która nie pozwala na jego rozpoznanie. Przepis art. 80 § 2a p.u.s.p. nie nastrocza problemów interpretacyjnych. W doktrynie jednoznacznie wyrażono pogląd, że „procedurę uchylenia immunitetu w celu pociągnięcia sędziego do odpowiedzialności karnej inicjuje wniosek prokuratora, a jeżeli wniosek nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata albo radcę prawnego będącego pełnomocnikiem (art. 80 § 2a p.u.s.p.)” (A. Górski [red.], Prawo o ustroju sądów powszechnych. Komentarz, Warszawa 2013, s. 384). Z przywołanego przepisu można zdekodować krąg podmiotów uprawnionych do złożenia wniosku w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej. Przepis art. 80 § 2a p.u.s.p. nie zawiera odesłań, precyzyjnie normuje swoją treścią materię, co do której ustawodawca nie przewidział żadnych wyjątków.

Sąd Najwyższy w pełni akceptuje ponadto tezę, iż „przymus adwokacko-radcowski, obowiązujący tylko w odniesieniu do złożenia (sporządzenia i podpisania) wniosku, stanowi dodatkową ochronę przed pochopnymi czy wręcz podszytymi szykaną oskarżeniami składanymi przez strony procesu lub osoby niezrównoważone psychicznie. Zamiar złożenia wniosku o pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej musi być zatem poprzedzony ustanowieniem

pełnomocnika procesowego, którym może być w tym wypadku tylko adwokat lub radca prawny.” (J. Gudowski [red.], Prawo o ustroju sądów powszechnych. Ustawa o Krajowej Radzie Sądownictwa. Komentarz, Warszawa 2009, s. 294).

Nieusunięcie braków formalnych wniosku przez G. F. oraz brak jakichkolwiek przesłanek wskazujących na choćby potencjalną wątpliwość co do możliwości wystąpienia uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa przez sędziów: M. Ś. oraz K. M. Z. implikowało wydanie w dniu 30 września 2021 r. przez Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej zarządzenia o odmowie przyjęcia wniosku w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie wymienionych sędziów do odpowiedzialności karnej na podstawie art. 80 § 2b p.u.s.p. „Oczywista bezzasadność wniosku o uchylenie immunitetu sędziowskiego w rozumieniu art. 80 § 2b p.u.s.p, może polegać, nie tylko na braku wystarczających podstaw faktycznych, ale i wynikać z przyczyn proceduralnych” (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2020 r., I DO 36/20, LEX nr 314806). W ocenie Sądu, w przedmiotowej sprawie oczywista bezzasadność wniosku złożonego przez G. F. wynika zarówno z braku faktycznych podstaw, jak i z wskazanych wyżej przyczyn formalnych.

Mając powyższe okoliczności na uwadze uznać należy, że zażalenie skarżącego pozbawione było uzasadnionych podstaw, a zaskarżone zarządzenie Prezesa Sądu Najwyższego należało utrzymać w mocy, o czym rozstrzygnięto w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.